

РЕШЕНИЕ

№ 7515

гр. София, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9981** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на В. Е. А., чрез адв. Т. Р., срещу Решение № 2153-21-111 от 11.09.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата на А. срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/. Релевира доводи за незаконосъобразност на оспорените актове, поради допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Моли съда да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата. Представя писмени бележки. Моли за присъждане на сторените съдебни разноски.

Ответната страна – Директорът на ТП на НОИ С. град чрез процесуален представител, оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна.

Със Заявление № МП-147186 от 10.12.2014 г. В. Е. А. е поискал лична пенсия за ОСВ

по реда на § 4 от ПЗР на КСО, като е представил документи за доказване на придобития си осигурителен стаж, включително такива, издадени от Ж. „Г. Д." - С. и от ДФ „С."

Във връзка с представените от лицето документи от ДФ „С." и подаден сигнал до С. относно истинността на предадените в отдел „Осигурителен архив" при Т11 на НОИ С. - град разплащателни ведомости на фирмата, с Определение № [ЕГН]/101 от 19.12.2014 г. административното производство по заявлението от 10.12.2014 г. е спряно.

С Определение № 832/18.02.2015 г. на АССГ по адм. д. № 639/2015 г., влязло в сила на 05.03.2015г., е отменено определението от 19.12.2014 г. и административната преписка е изпратена на длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ С. - град за произнасяне по компетентност.

След изискването ѝ от административния орган, на 08.05.2015 г. В. А. е представил Заповед № 217/30.11.1990 г., издадена от СО „Вагоностроене" за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 30.11.1990 г.

В образуваното пенсионно производство е прието, че представените документи, издадени от ДФ „С.", от СО „Вагоностроене" и от Ж., са нередовни и в тази връзка с Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по ПО е разпореден отказ за отпускане на исканата пенсия.

С Жалба № 1012-21-128 от 10.08.2015 г. и Жалба № 1012-21-436/30.03.2016 г. В. Е. А. е обжалвал разпореждането от 15.06.2015 г. Със заявление от 04.05.2016 г. В. А. е поискал достъп до пенсионното си досие чрез адв. Й.. С последващо Искане № 1013-21-599/07.11.2016 г. с приложени копия на писмо на Министерството на правосъдието и на карта за идентификация № 0608943 е поискал да бъде постановено решение по жалбата му от 15.06.2015 г.

След събиране на относими към случая доказателства е постановено обжалваното в настоящото производство Решение № 2153-21-111/11.09.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град.

По делото е прието като доказателство и писмо с вх.№ 10853/29.03.2021г., ведно с приложения, от Софийска градска прокуратура.От писмото става ясно, че досъдебно производство №42/20г. е прекратено. Видно от приетото като доказателство определение от 31.03.21г. на състав при СГС – л.227 от делото, се касае за за разследване срещу „неизвестен извършител" за извършено престъпление по чл.308, ал.1 от НК, което не касае предадените разплащателни ведомости, а представени от 143 лица заявления за отпускане на пенсия и приложените към тях документи. Приет е като доказателство по делото и сигнала от 2015г. от представител на НОИ във връзка с това.

Правни изводи.

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна

по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

При преценката за законосъобразност на административните актове на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че решението и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в надлежната форма. При постановяване на разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване и Решение № 2153-21-111 от 11.09.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата на А. не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от категорията на отменителните основания по чл.146, т.3 от АПК.

Основание за отказа на пенсионния орган да отпусне исканата от А. пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на параграф 4, ал.1 от ПЗР на КСО, е че същият няма изискуемият сбор за осигурителен стаж и възраст от 100 точки. Релевантно за правния спор в случая е дали органът правилно не е зачел положения труд от А. в Ж. „Г. Д." и в ДФ „С.". За да достигне до правния извод обективиращ оспорения отказ, административния орган е извършил задълбочен анализ на представените документи от двамата осигурители.

По представените от А. документи касаещи стажа му в Ж. „Г. Д.", съдът намира следното.

Касае се за следните документи:1.Образец УП-30 № 195 от 21.04.1986 г. за периодите от 01.01.1976 г. до 21.09.1970 г. и 01.10.1981 г. до 31.12.1982 г.; 2.Трудова книжка № 956, издадена на 01.01.1976 г. от Ж. „Г. Д." - С..

Относно обр. УП-30 № 195/21.04.1986 г., е констатирано, че в него е вписано правно основание - т. 4, б. „н" от ПКТП /отм./, което е в сила от 30.06.1990г., което според ответника е явна индигия за антидатиране на документа. Наред с това е констатирано, че образецът е подпечатан с печат на Д. Б., което съществува до 1976 г., когато с Разпореждане № 125 от 16.07.1976 г. на МС, обн. ДВ, бр. 68/1976 г., е създадено СО ВДЖ. Изложените основания правилно са преценени от страна на административния орган, като такива обосноваващи постановления отказ, тъй като в случая е налице грешно наименование на осигурителя. При това положение следва да се приеме, че липсват годни писмени доказателства, удостоверяващи осигурителен стаж и доход в спорните периоди. В т.см. Решение №15171/08.12.2020 г. по адм. д. № 7283/2020 г. ВАС.

На следващо място и във връзка с приетия по делото Образец УП-30 № 195 от 21.04.1986 г.,видно от същия, жалбоподателят е започнал работа в Ж. „Г. Д." на длъжност „смесоподготвитель в леярнен цех" на 01.01.1976 г., когато е бил на възраст 16 години 06 месеца и 28 дни. В същото време, в приложимия чл. 112 от Кодекса на труда от 1951 г./отм./, чието прилагане през процесния период е ноторно известно, се съдържа изрична забрана да се възлагат на работници и служители до 18-годишна възраст и на работници и служителки, независимо от възрастта им, особено тежки и

вредни за здравето им работи, каквато безспорно е извършваната от лицата, назначени на длъжност „смесоподготвители в леярнен цех“. В тази връзка - с оглед изричната законова забрана Е. А. не е могъл да работи на вписаната в образеца длъжност предвид възрастта си. Последното опровергава обясненията на жалбоподателя по чл. 176 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК дадени в проведеното с.з. по делото на 21.10.2019 г. За този период А. е бил и ученик, което изключва работа на пълен работен ден в Ж.. Този фактически извод не се опровергава и от приетото по делото писмо с вх. № 1012-21-128#13/21.01.2020 г., според съдържанието на което, от У. на В. Е. А. има издадена диплома за висше образование, след успешно завършено обучение в редовна форма за периода от август 1981 г. до октомври 1985 г. този факт изключва възможността, жалбоподателя да е работил на пълен работен ден в Ж. и за периода от 01.10.1981 г. до 31.12.1982 г., както е вписано в образеца. Фактическите твърдения на жалбоподателя за наличие на трудов стаж в Ж. „Г. Д.“ съдът приема за недоказани и с приетото по делото писмо с вх. № 1012-21-128#7/02.01.2020 г. от [фирма] - [населено място], съгласно което, по данни от съхраняваното в дружеството трудово досие на жалбоподателя същият има трудов стаж от м. 12.1985 г. в ТД „Б.“ /като същевременно по делото се установи, че до октомври 1985 г. е учил в У. в редовна форма на обучение/. През 2003 г., когато е започнал работа в [фирма], В. Е. А. не е представил документи за трудов стаж преди тази дата. Горното се потвърждава и от писмо с вх. № 1012-21-128#6/20.12.2019 г. от [фирма], според което от 01.01.1992 г. на лицето са изплащани 3 % за прослужено време, което съответства на 05 години трудов стаж.

Изложеното до тук мотивира настоящия съдебен състав да приеме за успешно проведено откритото по инициатива на органа производство по оспорване на Образец УП-30 № 195 от 21.04.1986 г. по реда на чл.193 ГПК вр. С чл. 144 АПК.

По отношение на представената и прието по делото ТК № 965, издадена на 01.01.1976 г. от Ж. „Г. Д.“ и във връзка с откритото от съда по инициатива на ответника производство по оспорването ѝ по реда на чл.193 ГПК вр. С чл. 144 АПК, съдът намира следното.

В трудовата книжка е вписана заеманата към 01.01.1976 г. от А. длъжност „смесоподготвители в леярнен цех“. Естеството на работа във връзка с тази длъжност, според настоящия съдебен състав предполага работа при вредни и тежки условия, което предвид забраната на действащия към 1976 КТ е в нарушение на чл. 112 от КТ от 1951 г. /отм./ с оглед възрастта на жалбоподателя. Поради това и с оглед останалите събрани по делото доказателства, които са в същия смисъл, съдът намира, за доказано, че А. не е могъл да заема тази длъжност по силата на закона. Този фактически извод на съда не се опровергава и предвид факта, че периода от 01.10.1981 г. до 31.12.1982 г. съвпада с време, през което В. А. се е обучавал в редовна форма на обучение в У.. Същевременно видно от вписването извършено на стр. 11 от същата, и двата периода са подпечатани с печат, в който е вписано „М. С. и Т“. Посочената абревиатура би следвало да се приеме, че е наименование на ресорното Министерство на транспорта и съобщенията, но е неотнормирана към датите, на които следва да е положен печатът - 18.09.1979 г. и 31.12.1981 г. В този смисъл е Решение № 8216/25.06.2020 г. на ВАС, по адм. д. № 8922/2019 г., в което при същата фактическа обстановка и анализ на доказателствения материал по идентичен случай, съдебният състав приема за релевантно обстоятелството, че абревиатура „М Т и С“ е „неотнормирана към периода“.

По отношение на представените пред пенсионния орган документи от жалбоподателя издадени от „С.“. Касае се за 1. Образец УП-2 № 288-4/11.05.2002 г. за осигурителен доход 29705 лв. за периода от 01.01.1983 г. до 31.12.1985 г.; 2. Образец УП-3 № 288-5/11.05.2002 г. за периода от 01.01.1983 г. до 28.08.1991 г.; 3. Копие от писмо от Министерството на правосъдието от 16.04.1997 г.; 4. Копие от карта за идентификация № 0608943. Съдът намира, че и тези документи са правилно преценени от органа, като такива, които не удостоверяват наличието на осигурителен стаж за А.. Така по представения обр. УП-2 № 288-4/11.05.2002 г., в който е вписан Булстат:[ЕИК]. От служебно изисканата и предоставена информация от Агенцията по вписванията се установява, че ДФ „С.“ не е вписана в регистър Булстат, като служебната ѝ пререгистрация е извършена при спазване на § 2а 01 ПЗР на Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър. Видно от издаденото от Софийския градски съд удостоверение от 20.05.2011 г. по фирмено дело № 5208/1990 г., до служебната ѝ пререгистрация ДФ „С.“ има ЕФП: [ЕГН]. По данни от писмо от 07.09.2016 г. от Агенцията по вписванията ДФ „С.“ има булстат[ЕИК] от 06.06.2011 г., което изключва последният да е вписан в документ през 2002 г. Посочените обстоятелства водят до обоснования извод, че образец с дата на издаване 11.05.2002 г. от ДФ „С.“, в който като реквизит с вписан несъществуващ към тази дата булстат, се явява антидатиран и нередовен. В този смисъл е Решение № 8216/25.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 8922/2019 г.

Отделно от това, съдът намира за правилен и законосъобразен извода на ответника, че образецът е антидатиран, и доколкото съдържа графа „часове“, която е включена в образите след допълнението на чл. 9. ал. 1 от КСО. обнародвано в ДВ бр. 112/2004г. и изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ. бр. 24/2005 г., в сила от 01.01.2005 г. И този смисъл, удостоверение, което е по утвърден от управителя на НОИ образец, издадено през 2002г., не би могло да съдържа реквизит, утвърден през 2005 г.

По подобен начин, следвайки логиката на законодателните промени и издаваните във връзка с това образци на осигурителни документи от страна на Директора на НОИ през годините, съдът намира, че е опровергано в рамките на производството по чл.193 ГПК вр. С чл.144 АПК съдържанието на приетия, като доказателство по делото обр. УП-3 № 288-5/11.05.2002 г. и карта за идентификация № 0608943, на която е придаден вид, че е издадена от ДФ „С.“.

Предвид изложеното административният орган законосъобразно е отказал да зачете осигурителен стаж на А. в Ж. - С., както и в ДФ „С.“ и да му отпусне ЛПОСВ по чл. 68, ал. 1-2 КСО и § 4, ал. 1 ПЗР на КСО. В същия смисъл е практика на Върховния административен съд по сходни казуси: решение № 3699/11.03.2020г. по адм. дело № 9889/2019 г., решение № 3210/06.03.2019г. по адм. дело 2706/2018 г., решение № 6235/24.04.2019г. по адм. дело № 13379/2018 г., решение № 9785/21.07.2017г. по адм. дело № 2465/2017 г., решение № 15922/19.12.2018г. по адм. дело № 238/2018 г. всички по описа на ВАС, шесто отделение.;Решение № 6629/02.06.2021 г. на ВАС по адм. д. № 3761/2021 г.; Решение № 10559/19.10.2021 г. на ВАС по адм. д. № 6629/2021 г.

Доколкото се установи, че административното решение, което е било предмет на съдебния контрол съгласно чл. 118 от КСО, и потвърденото с него разпоредение, са издадени при спазване на материалноправните изисквания за законосъобразност и не

страдат и от други пороци по чл. 146 от АПК, то жалбата се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

Относно разноските :

С оглед изхода на спора и предвид фактическата и правна сложност на същия, извършените процесуални действия и на основание чл. 143, ал. 4 АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК в съответствие с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, А. следва да бъде осъден да заплати в полза на Териториално поделение на НОИ – С. град съдебни разноски в размер на 100 лева - възнаграждение за юрисконсулт.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Е. А., чрез адв. Т. Р., срещу Решение № 2153-21-111 от 11.09.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата на А. срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ относно отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

ОСЪЖДА В. Е. А. да заплати в полза на Териториално поделение на НОИ – С. град съдебни разноски в размер на 100 лева (сто лева) - възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховният административен съд на Република България в четиринадесет дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: